

- Ne mozhem da go ostavim taka... - kaza zhenata. -
Bednichkijat! Njakoj znae li kyde zhivee?

Kompanijata beshe oredjala. Nikoj ne znaeshe nito kyde zhivee, nito kak se kazva. Kazvaha mu prosto Niko. Vtorijat grobar zapja basovo:

"Pie, a pyk ne ponasja,
koj do tjah shte go prenasja?"

Beshe mu taka hubavo s glava na masata, taka sigurno... Razljatata po mramora birena pjana bleshtukashe pred ochite mu kato razpenena morska shir. Malki bolezneni sceni se razduvaha i se pryskaha kato sapuneni mehuri. Puf! Paf! Njama poveche. Nechija kosmata ryka izbyrsa masata. Razmyrda se i si predstavi, che e izvesten pevec v ljatnata gradina na hotel "Evropa". Lina Koen sedi s uhazhorite si - a toj, sam i celijat v cherno (cherna riza, cherni pantaloni, cherni obuvki, vsichko cherno, osven srebyrnata toka na kolana), sliza ot podiuma sred masite, stroen i obrecheno bled princ, na kogoto ne ostava dylgo da zhivee - estestveno, vsichki znajat tova i go sledjat s pogledi, pylni s vyzhishtenie i sychuvstvie, dokato pee v mikroфона "Dzhoni gitar"... Lina znae, che ne mozhe da byde s nego, a pyk vizhda kolko mnogo go obichat i zhelajat drugite, kolko e sam i kolko strada...

- Hej, kyde zhiveesh? - vika zhenata v uhoto mu. - Kyde da te zavedem? Ne mozhesh da ostanesh tuk... Zatvarjat!

Samo se usmihvashe i umirashe, umirashe...

Veche beshe osyden na smyrt, kogoto vodjat na razstrel. Vsichki znajat, che e nevinen, no nikoj ne mozhe da mu pomogne, tyj kato vsichko e tolkova zapleteno. Rycete mu sa vyrzani na gyrba, bjalata riza razdyrpana, pagonite sydrani... Ponakucva ot mychenijata, koito hrabro e ponesyl. Sred masata

narod, prez chijto shpalir preminava, za da stigne do stenata, Herceg vizhda Lina Koen i chuva nejnija pisyk: Lina moli da j prosti! Prodyzhava s usmivka da vyrvi kym strelkovija stroj ili kym besilkata - oshte ne e reshil koe po-malko boli! Njakoi vojnici plachat. Otkazva se ot sveshtenik! Tolkova mlad, a syvsem sam sred tylpata, kojato zhali za mladostta mu...

Opita sys setni sili da napishe vyrhu vlazhnata masa poslednata si zaryka: "Zabranjavam na Lina Koen da byde na pogrebenieto mi!" No izobshto ne mu se otdavasho! Bukvite izsyhvaha i izchezvaha. Sjakash njakoj beshe izvadil vsichkite mu kosti, sjakash Lina Koen naj-nakraja pusna koncite, s koito godini nared go beshe dyrzhala i mu be vdyhvala zhivot kato na njakakva marionetka, i toj se svleche bezzhiznen - izpylnen sys stari dripi, slama i bezsilno samosyzhalenie. Za edin mig otnovo zyrna Lina! Opitvashe se da se promyknje prez kordona na milicijata. Usmihna se samodovolno v elegantnija si cheren kovcheg bez vsjakakvi ukrasi.

- Hej, kyde zhiveesh? Chuvash li me? - prodylzhi da vika zhenata. - Ne mozhesh da ostanesh tuka, glupcho!

Chu kakvo mu kreshteshe, no ne mozheshe i дума da obeli, nito gyk!

- O, bozhe moj, kakvo da go pravim?

- Zavedi go u vas! - kaza kelneryt, izmykvajki edna chinijka izpod bradichkata na Herceg. - Tuka shte zamryzne... Bas dyrzha!

Posle vsichki se razotidoha nanjakyde. Zhenata go mykneshe po njakakyv most, sled tova nagore, nagore... Neprekysnato mu shepneshe na uhoto:

- Hajde, oshte samo malko! Hajde, momchence! S levija, a sega s desnija - trjabva, trjabva! Hajde, mozhesh, nali? Hopa-a! Hop! Taka...

Opita se da ja nadhitri i da zaspi na dyrvenoto stylbishte, kydeto beshe mnogo udobno. Uvi se v zimnoto si palto i hubavichko se namesti, no zhenata ne mu pozvoli da ostane tuk, a go izpravi i pochti go vnese v neshto tymno i hladno.

Mycheshe se da byde kolkoto se mozhe po-uchtiv. Vse povtarjashe: "Molja! Blagodarja, gospozho, ne, az naistina trjabva... Vie razbirate. Mislja, che shte se revanshiram! Izkljuchitelno sym Vi blagodaren, naistina ste ljubezna!... Samo sled Vas!"

Posle stana toplo, mnogo toplo. Strashno ozhadnja, izmykna se ot тази toplina i, treperejki i opipvajki nasluki navsjakye okolo sebe si, njakak si otkri cheshmata. Napi se s voda i pak se vyrna na toplo. Stori mu se stranno, che e gol! No vsichko shte se opravi ot samo sebe si, pomisli si toj i otnovo zaspas, kato se sgushi do neshto toplo i mnogo meko, koeto ravnomerno se nadigashe i otpuskashe.

Neshto prijatno stavashe v tozi dylyg syn, kojto chudesno podhranva bludnite zhelanija. Njakoj go milvashe i gydelichkashe; udylyzhashe synja mu kolkoto se mozhe poveche, no naj-nakraja, njamashe kak, trjabvashe da otvori ochi. Lezheshe bez drehi do zhenata v meka barhetna noshtnica, edna ot onezi bezlichni mrysnosivi noshtnici, koito otdavna sa izgubili vsjakakva sleda ot cvjat i desen. Povdignata na ljavata si ryka, zhenata si igraeshe s nego. Vyrsheshe go metodichno, bez da byrza, sjakash ima bezkrajno mnogo vreme. Ne otdrypna rykata si, kogato toj uchudeno ja pogledna. Ne napravi absoljutno nishto. Prodylyzhi da si igrae pochti razsejano, sjakash ot skuka i ot nemaj-kyde si usukvashe kichur kosa ili kraja na pokrivka. Segashe vreme da ja razgleda po-vnimatelno. Tova beshe zrijala murgava zhenata, oshte toplata ot synja. Ne mozheshe da preceni kakvo e tjaloto j, zashtoto noshtnicata j,

vyrzana s dve pandelki, stigashe do gyrloto j. Protegna ryka kym neja.

- Nedej... - kaza tja spokojno. - Spi si!

I toj naistina zaspao otново.

Kogato se sybudi za vtori pyt, se opita da byde myzh. Vse shte se namerjat nechii stypki v koridora, pomisli si toj, kato Avarien izhod. Tja lekichko go otblyсна kym vyzglavnicata.

- Otpusni se... - kaza tiho, no zapovednicheski. - Zashto si netyrpeliv?

I toj se otpusna.

- Bozhe, kakvo hubavo momche si - kaza zhenata. - Oshte si syshtinsko dete... Na kolko godini si?

- Na osemnajset... - izlyga.

- Na osemnajset... - povtori tja, kato che li iskashe da si pripomni neshto, kato che li presmjatashe neshto naum. - Ne! - pak go otblyсна. - Shte ti kazha, kogato az poiskam tova! Taka poveche mi haresva...

Ne mozheshe da vidi i chastica ot tjaloto j (vsichko se skrivashe ot bezlichnata torbesta noshtnica), no mozheshe da useti usnite j vyrhu korema si, a sled tova, oshte po-nadolu, zybite j, ostri i syshtevremenno nezhni, leko grapavija j, tvyrde podvizhen ezik, gydelichkaneto ot tymnite j kosi, koito napyлно skrivaha liceto j i v koito Herceg zabeljaza pyrvite beli.

- A ti? - popita toj.

- Na trijset... - otgovori tja. - Zashto, po djavolite, tolkova se napyvash?

- Ami-i...

- Celijat si napregnat! - kaza. - Nedej da bydesh tolkova ambiciozen! Za nikyde ne byrzame...

Prystite j charodei otново otpusnaha izopnatija lyk na Hercegovija korem, kojto potrepervashe ot naprezhenie. Pak se zahvana s rabotata si, leniva, no pyk tolkova sysredotochena i

uspokojavashta. V polusyn toj useti, che se nadiga, muskulite mu se stegnaha do pryskane, koremyt mu neochakvano se izopna kato kozhata na lud baraban... V nego se protegna mlad kotarak i mu se iskashe da skochi njakyde nagore, nagore; izmachkanijat charshaf pareshe na grybnaka mu kato nazhezheni plochi na pechka, o, nagore, nagore, o, nagore! - pochuvstva za pryv pyt svoite ryce, kraka, gryb, vrat i vsjako muskulno vlakno, i togava zhenata, blagosloveni da sa usilijata j, sjakash izvyrshvashe njakakva delikatna rabota, kojato mozhe da se razvali ot vsjako, dori i naj-malko, byrzane, bez da svalja barhetnija si plasht, bavno raztvori mekata tykan, povdigna glavata, ramenete i tjaloto si, kato go pokri s parachuta, kojto bezshumno padna vyrhu liceto mu - pochuvstva dopira na toplata j kozha, kak se otpuska vyrhu bedrata, slabinite i kosmite mu i kak toj vliza navytre, hlyzgav i tvyrđ, bez da prestane da se protjaga i stremi kym tozi osezaem, taka mek oblak ot tykan i zhenska plyt, a sled tova, s nenadeen pobeden fojerverk, eksplozija razprysna predylgija koshmar... "O, prosti mi! - izhylca. - Ne mozhah da izdyrzha poveche!" A na zhenata se vizhdashe izotdolu pyrvo samo bjaloto na ochite j, sjakash izobshto njama zenici, sled tova tja go pogledna otgore, njakyde otgore, ot ogromna visochina, i kaza:

- Dushica! Dostatychno izdyrzha... Sledvashtijat pyt shte byde po-dobre!

Zalja go vylna ot chudna otmaljalost.

Dokato go sapunisvashe vyv vanata, prisednala na pylnite si zaobljeni kolene, gyrdite j pri vsjako dvizhenie se poklashtaha naljavo-nadjasno, nasam-natam, zadaveno j razkazvashe za Lina Koen.

- Malka kuchka! - kaza tja, tyrkajki glavata mu, sled kato vnimatelno go izslusha. Nalapa ednoto j zyrno i se zakashlja, zashতো glytna sapunka. - Tezi gimnazialni myrli ne znajat

nishto drugo, osven da razkrachat kraka i da chakat... ne mi govori za tjah!

Pitashe se dali da j pozvoli da govori taka za pyrvata mu i naj-goljama ljubov. V kraja na kraishtata beshe myzh i mozheshe da j zabrani.

- Kakvo samo ti e prichinila! - kaza zhenata. - Naistina li si pomisli, che si impotenten?

- Naistina!

- I iskashe da se...

- Da.

- Bozhe gospodi! Samo kakvo sa v systojanie da napravjat tezi malki kurvichki! Predstavjam si vi... Dvama amatjori!

Zakusiha, stypili bosu na betona v malkata kuhnja, s mljako i suhi kifli.

- Oshte mirishesh na mljako... - kaza mu tja mezhdue dve celuvki. - Njamash si ponjatie kak otvratitelno smyrdjat chetirijsetgodishnite! Onzi protivni dyh! Bozhe moj! Ti naistina mirishesh na mljako. Ne biva da piesh poveche...

Beshe gord, che mirishesh na mljako. Beshe strashno gord, che mirishe na mljako i che vednaga shvana kakvo se ochakva ot nego, kogato tja lekichko pritisna glavata mu v skuta si. Beshe strashno gord, che tolkova mnogo se ochakva ot nego v tova utro, koeto ocvetjivashe mrysnosivija snjag s rozova pjana. Beshe gord, che naj-posle taka uspeshtno preodolja poslednata prechka. Ostanaha, estestveno, oshte njakoi tynkosti. No shte ovladee i tjah!

Zhenata byrzo se oblichashe.

- Kyde otivash? - zapita toj.

- Na rabota.

- A kyde rabotish?

- V teatyra... - kaza tja, kato che li tova se podrazbirashe.

- Ti si... aktrisa? - izmynka toj vyzhiten.

Mahna s ryka.

- Ne, peja v hora.

Legendata razkazva, che vylchicata otkyrmila Romul i Rem, a v "Kniga za dzhunglata" Kipling pishe, che malkijat Maugli bil otgledan ot siv vylk. V Hercegovija sluchaj tova beshe teatyryt, i tova beshe tvyrde dobro vyzpitanie, kako se okaza po-kysno. Teatyryt dade vsichko ot sebe si, za da spasi izostavenoto momche. Predlozhi mu zashtita, predlozhi mu mydrostta na kafanskite oratori, nauchi go kak da izbjaga ot navysenoto vsekidnevie, shtom poiska tova, s pomoshtta na malko piene, predlozhi mu uteha, opit i, nakraja - napravi go myzh! Poveche ot edin teatyr ne mozhe i da se ochakva.

- Ej, a kak se kazvash? - popita toj zhenata.

- Zhuzha! - kaza tja i hlopna vratata.